

Arrest

nr. 204 603 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-M. PICARD
Capouilletstraat 34
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot intrekking van een visum, en houdende het bevel tot terugdrijving van 22 mei 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. PICARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt aan op de luchthaven te Brussel op 22 mei 2018. Zij is op doorreis naar Parijs. Naar aanleiding van de grenscontrole wordt een beslissing tot terugdrijving genomen (bijlage 11), samen met

een beslissing tot intrekking van een visum. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd zijn:

“TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost, werd door ondergetekende, de heer / mevrouw :

naam K. K. voornaam Y. A

geboren op 11.11.1979 te P. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso

houder van het document nationaal paspoort van Burkina Faso nummer A2145578

afgegeven te Ouagadougou op : 27.01.2016

houder van het visum nr. 523956363 van het type C afgegeven door Franse Consulaat in Ouagadougou geldig van 21.05.2018 tot 20.05.2020 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Ouagadougou met SN256 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Parijs voor en een hotelreservatie. Bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de hotelreservatie te zijn geannuleerd. Betrokkene verklaart voor toerisme naar Frankrijk te gaan en geen familie of vrienden te hebben in Frankrijk. Echter uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat haar visum werd afgeleverd door het Frans Consulaat in Ouagadougou voor familie/vriendenbezoek in Frankrijk.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van 100 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 19 dagen in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van een garantverklaring en beschikt niet over geldige krediet- of bankkaarten. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk voor een verblijf op hotel zonder geldige reservatie over 120 euro/dag/persoon te beschikken.”

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw K. K., Y. A.

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer 523956363, afgegeven: 21.05.2018.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Ze legt een doorreisticket naar Parijs voor en een hotelreservatie. Bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt de hotelreservatie te zijn geannuleerd.

Betrokkene verklaart voor toerisme naar Frankrijk te gaan en geen familie of vrienden te hebben in Frankrijk. Echter uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat haar visum werd afgeleverd door het Frans Consulaat in Ouagadougou voor familie/vriendenbezoek in Frankrijk.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te

verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is enkel in het bezit van 100 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 19 dagen in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van een garantverklaring en beschikt niet over geldige krediet- of bankkaarten. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk voor een verblijf op hotel zonder geldige reservatie over 120 euro/dag/persoon te beschikken.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De middelen

2.2.1. Verzoekster voert in een “*moyen préliminaire*” de schending aan van het recht op een effectief beroep, zoals gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM in samenhang met de artikelen 5, §4 en 6 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en artikel 14 van het BUPO-verdrag. Verzoekster voert aan dat zij geen toegang heeft gehad tot het administratief dossier, in het bijzonder het proces-verbaal van het gehoor. Zij voert aan dat zij niet in het bezit werd gesteld van een kopie van het proces-verbaal van het gehoor, ondanks hierom werd gevraagd. Het bestuur zou hebben geantwoord over dertig dagen te beschikken om de stukken ter beschikking te stellen. Verzoekster betoogt dat deze termijn in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, het recht op een effectief rechtsmiddel in het kader van de udn-procedure ernstig bemoeilijkt.

2.2.2. Uit de stukken die de verzoekende partij overmaakt blijkt dat zij de verwerende partij per email van 22 mei 2018 heeft verzocht om een kopie van de stukken van het administratief dossier. Met een tweede email op 23 mei verzocht verzoekster om een afschrift van het proces-verbaal van het gehoor. De verwerende partij antwoordde hierop in een email van 23 mei 2018 dat verzoekster binnen de in de wet van 11 april 1994 voorziene termijn van dertig dagen op de hoogte zou worden gesteld van het gevolg dat aan haar verzoek werd gegeven.

De Raad dient evenwel op te merken dat uit het feit dat verzoeksters advocaat niet onmiddellijk een afschrift heeft verkregen van de stukken waar hij om verzocht, niet betekent dat hem het recht op inzage van het dossier ter plaatse zou zijn geweigerd. Het stond de verzoekende partij immers vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier.

De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoonde, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan.

Het “preliminair middel” is niet ernstig.

2.2.3. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt dat de beslissing verwijst naar artikel 34, 4/2 van de Visumcode, terwijl dit artikel niet bestaat. Artikel 34.4 bepaalt dat de mogelijkheid van de visumhouder om de bewijsstukken neer te leggen, niet onmiddellijk leidt tot een annulatiebeslissing of de intrekking van het visum. Dit artikel biedt echter geen rechtsgrond voor de intrekking van het visum.

Artikel 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) luidt als volgt:

“Nietigverklaring

1. *Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.*
2. *Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.*
3. *Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.*
4. *Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.*
5. *Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.*
6. *De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.*
7. *Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.*
8. *Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.*

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk de redenen vermeldt waarop ze genomen is, met name, dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Hieruit blijkt duidelijk dat het reisdoel niet hetzelfde is als waarvoor het visum werd toegekend, waardoor niet langer aan de afgiftevoorwaarden is voldaan, wat de situatie is die wordt bedoeld door artikel 34.2 van de Visumcode. Bovendien blijkt uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker zelf artikel 34.2 aanvoert onder de uiteenzetting van het tweede middel. Hij betoogt in dit verband verder dat haar verklaringen aan de grenscontrole niet strijdig zijn met de motieven van de visumaanvraag. Zij betwist daarmee inhoudelijk de motieven van de bestreden beslissing, waarmee zij tegelijk aangeeft wel degelijk de motieven van de bestreden beslissing te kennen en te begrijpen. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt aldus dat verzoekster de feitelijke en juridische grondslag van de bestreden

beslissing kent. Aldus is voldaan aan de doelstelling van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster toont niet aan dat de onnauwkeurigheid die plaatsgreep met de verwijzing naar artikel "34.4/2" in plaats van "34.2" haar heeft geschaad. Verzoekster heeft geen belang bij het middel. Het "eerste" middel is onontvankelijk.

2.3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 34 van de Visumcode en de bijlage 1 van de Visumcode *iuncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing steunt op stukken die zich in het administratief dossier bevinden en dat in een dergelijk geval de stukken samen met de bestreden beslissing aan de betrokkene moet worden betekend.

De Raad merkt evenwel op dat de motieven van de bestreden beslissing in de beslissing zelf zijn opgenomen. De rechtsleer die verzoeker aanhaalt heeft betrekking op een motivering door verwijzing naar een advies. Dit is te dezen niet het geval. *In casu* volstaat dat de feitelijke en juridische overwegingen waarop de bestreden beslissing gesteund is, steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekster stelt vervolgens het motief in vraag waarbij wordt vastgesteld dat de hotelreservatie werd geannuleerd. Zij stelt de wijze waarop de annulering werd vastgesteld in vraag en betoogt dat er verschillende "Adagio"-hotels zijn in Parijs.

In het administratief dossier bevindt zich wel degelijk een stuk van de website booking.com waaruit blijkt dat de reservatie van het hotel Adagio Acess Paris Reully op het klantnummer van verzoekster gratis geannuleerd werd. Verzoekster voert aan dat dit grondiger moest worden gecontroleerd, maar daarmee doet ze niet meer dan op algemene wijze twijfels opwerpen met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat dit motief wel degelijk steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster voert geen enkel concreet element aan ter weerlegging ervan. Ook waar verzoekster betoogt dat de hotelkosten reeds werden betaald, is dit niet van aard het stuk te weerleggen waaruit blijkt dat het hotel werd geannuleerd.

Verzoekster voert verder aan dat de aanduiding van haar voornaamste reismotieven niet uitsluit dat zij daarnaast nog andere reismotieven heeft. Zij betoogt dat het niet tegenstrijdig is dat zij in haar visumaanvraag bezoek van familie en vrienden als hoofdmotief heeft aangegeven terwijl ze aan de grensautoriteiten verklaarde toeristische motieven te hebben.

Uit het politieverlag van 22 mei 2018 blijkt echter dat haar twee maal werd gevraagd of ze kwam voor familiebezoek en telkens antwoordde dat ze kwam als toerist. Ze verklaarde ook niet te weten dat het visum werd afgeleverd voor familie- of vriendenbezoek. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het visum niet kan worden ingetrokken omdat aan één reismotief niet langer is voldaan. Haar verklaring is immers in strijd met de motieven van de visumaanvraag, daarbij wijzigde ze vervolgens nogmaals haar reismotieven door te verklaren dat ze op doktersbezoek kwam. Er werd dan ook op goede gronden besloten dat verzoekster niet langer is voldaan aan de afdiffing voorwaarden in de zin van artikel 34.2 van de Visumcode. Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk in het bezit is van een hotelreservatie, wordt hoger onder het tweede middel reeds vastgesteld dat het motief met betrekking tot de annulering van de reservatie, steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster laat na enig concreet element bij te brengen waaruit het tegendeel kan blijken;

Waar verzoekster betoogt dat zij met haar verklaringen bedoelde dat zij niet "haar" familie in Frankrijk heeft, maar wel andere familie in Frankrijk, wordt zij niet bijgetreden. Verzoeker dient, overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de verplichting haar reisdoel te staven en kon verwachten dat haar vragen zouden worden gesteld omtrent haar reismotieven. Uit het politieverlag blijkt duidelijk dat zij verklaarde niet voor familiebezoek te komen, maar voor toerisme. Met het opwerpen van een semantische discussie over het begrip "familie", slaagt zij er niet in de motieven van de beslissing te weerleggen.

Waar verzoekster aanvoert dat het feit dat zij een visum had, haar de toegang tot het grondgebied niet kon worden ontzegd, gaat zij er aan voorbij dat dit haar niet vrijstelt haar reismotieven te duiden, zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.
Het middel is niet ernstig.

2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achtien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT